

лъкъ, Бузи (тѣй зовяхъ бавачь-тъ му) намираше ся при него день и нощѣ, топляше му ястице-то, люлѣяше го въ люлкѣ-тѣ, обличаше го, събличаше го и го мышеше, и вършеше сичко това тѣй съ присърце, както че да му бѣше Хенрихъ рождено чедо. Първа-та дума, коѣкто този младенецъ изучи да изговаря, бѣше: *Бузи*; той като бѣше само на десеть мѣсеца отъ рожденіе-то си, обываше рѣчичкы-тѣ си около шѣкъ-тѣ на Бузи, цѣлуваше го и съ нѣжнѣ-тѣ си рѣчичкѣ глadyше учерный-тъ образъ на Индіецъ-тъ.

Въ туй врѣме, когато прѣнесохъ Хенриха въ домъ-тъ на речениѣ-тѣ Господнѣ, Бузи прѣминѣ и той тамъ, и нито една минута не ся махваше отъ малкый-тъ си господарь, като извадимъ два часа само въ продълженіе-то на цѣль день, когато отиваше и самъ той да яде. Нощѣ той спеше на губерче-то, до Хенриховѣ-тѣ постелкѣ, и щомъ заплачаше дѣте-то, тозъ часъ той